

Sygn. akt I C 294/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marzena Studzińska

Protokolant Karina Kostyra

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2015 roku w Kłodzku

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) z siedzibą w W.przeciwko W. S.

o zapłatę 1 917,58 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 294/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą w W.wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego W. S.kwoty 1917,78 zł (obejmującej należność główną – 494,91 zł, odsetki karne – 1367,70 zł, odsetki ustawowe naliczone przez stronę powodową – 55, 17 zł) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu podała, że 19 grudnia 2000 roku pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A.umowę rachunku oszczędnościowego. Wskazała także, iż pozwany nie spełnił swojego świadczenia, do którego zobowiązał się na podstawie postanowień tejże umowy. W uzasadnieniu pozwu podała również, że w drodze umowy cesji z dnia 28 marca 2013 roku na stronę powodową została przeniesiona wierzytelność Banku (...) S.A.wobec pozwanego. Wskazała, że pismem z dnia 11 kwietnia 2013 roku wezwała pozwanego do dobrowolnej zapłaty zaległości. Pozwany nie uregulował zadłużenia w wyznaczonym terminie.

Postanowieniem z 6 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i w związku z tym przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kłodzku.

Na rozprawie 1 sierpnia 2014 roku pozwany W. S. potwierdził, że w 2000 roku zawarł z Bankiem (...) S.A. umowę rachunku oszczędnościowego, do którego została mu wydana karta. Podał także, iż otrzymał kredyt od banku i miał możliwość otrzymania debetu. Pozwany podniósł, że dochodzone pozwem roszczenie jest „przeterminowane”.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 19 grudnia 2000 roku pozwany W. S. zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę rachunku oszczędnościowego, do którego została mu wydana karta.

/ **dowód:** umowa – karta informacyjna klienta, 21-22/

W dniu 28 marca 2013 roku Bank (...) S.A. z siedzibą w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarły umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której Bank przeniósł na stronę powodową wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego z tytułu umowy rachunku oszczędnościowego z dnia 19 grudnia 2000 roku. Przedmiotem sprzedaży była wierzytelność obejmująca należność główną w kwocie 494,91 oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 1367,70 zł, co do której postanowieniem z dnia 19 października 2002 roku nadano klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (sygn. akt I Co 1395/01).

/ **dowód:** umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 28 marca 2013 roku z załącznikiem, k. 25-37/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia.

Pozwany W. S. nie kwestionował, że łączyła go z poprzednikiem prawnym strony powodowej – Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowa rachunku oszczędnościowego zawarta 19 grudnia 2000 roku oraz, że otrzymał kredyt od tego banku.

Przepis art. 513 § 1 k.c. stanowi, że dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Zgodnie natomiast z art. 117 § 1 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu zaś §2 w/w przepisu stanowi, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 kc), zaś bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 kc).

Pozwany na rozprawie w dniu 1 sierpnia 2014 roku podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez stronę powodową, który to zarzut – skutecznie podniesiony – powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone i dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie. Termin przedawnienia roszczenia w przedmiotowej sprawie wynosi trzy lata, gdyż zarówno strona powodowa, jak i zbywca wierzytelności Bank (...) S.A. z siedzibą w W. są niewątpliwie przedsiębiorcami, prowadzącymi działalność gospodarczą. W orzecznictwie Sądu Najwyższego (vide: wyrok SN z 2.04.2008r. – II CSK 302/07) ugruntowane jest stanowisko, że do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą i wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością.

Wierzytelność dochodzona przez powoda wynika z umowy z dnia 19 grudnia 2000 roku zawartej z bankiem – jako przedsiębiorcą – a zatem z uwagi na trzyletni termin przedawnienia, wierzytelność nabyta przez stronę powodową w drodze cesji uległa w całości przedawnieniu. Strona powodowa nie podała w pozwie kiedy została wypowiedziana umowa łącząca pozwanego z pierwotnym wierzycielem (Bankiem (...) S.A.). Jednakże jak wynika z zebranego materiału dowodowego, tj. załącznika do umowy cesji wierzytelności, postanowieniem z dnia 19 października 2001 roku nadano klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przeciwko pozwanemu (sygn. akt I Co 1395/01). Sąd uznał zatem, że w dniu wydania ww. postanowienia, tj. dnia 19 października 2001 roku roszczenie strony powodowej stało się wymagalne. Zatem przedawnienie roszczeń strony powodowej, przy uwzględnieniu 3 – letniego terminu przedawnienia, nastąpiło najpóźniej w dniu 19 października 2004 roku, zaś pozew w niniejszej sprawie został wniesiony dopiero w dniu 31 maja 2013 roku, a więc po upływie terminu przedawnienia.

Nadto wskazać należy, iż pojęcie wymagalności roszczenia z art. 120 § 1 k.c. nie zostało zdefiniowane przez żaden przepis kodeksu cywilnego i przyjmuje się, że w świetle w/w przepisu przez wymagalność roszczenia powinno się rozumieć dzień, w którym dłużnik może spełnić świadczenie w sposób zgodny z treścią zobowiązania, zaś wierzyciel może postawić skuteczne żądanie, aby dłużnik uczynił niezwłocznie zadość jego roszczeniu. Jednocześnie wskazać

należy, że strona powodowa nie wykazała, aby nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 §1 k.c. w zw. z art. 6 k.c.) jak również nie wykazała, by opóźnienie w dochodzeniu roszczenia spowodowane zostało postępowaniem pozwanego. Tym samym brak jest podstaw do uznania, by zgłoszony zarzut przedawnienia w sprawie był nadużyciem prawa, o którym mowa w art. 5.k.c. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika także, by było prowadzone w stosunku do pozwanego postępowanie egzekucyjne. Również sama cesja (przelew) wierzytelności nie powoduje przerwania biegu przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze i uznając podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia za skuteczny względem strony powodowej, Sąd powództwo w całości oddalił.